

El cardenal Vives i l'Església del seu temps

Valentí Serra de Manresa, OFM Cap.

Fotografies de Joan Devesa i
Fraginals
Arxiu Museu Vives i Tutó
Sant Andreu de Llavaneres, 2007
145 pàg.

Un llibre de 145 pàgines, bellament il·lustrat, amb un paper de qualitat en què destaquen encara més les fotografies, i patrocinat per la vila natal del cardenal Josep de Calassanç Vives i Tutó, un caputxí exemplar i gran home d'Església. L'ha escrit l'historiador més qualificat de l'orde caputxí i gran coneixedor de la història del seu orde i de la de l'Església a casa nostra en l'època moderna i contemporània, l'arxiver provincial dels caputxins, el P. Valentí Serra de Manresa, que ja havia acreditat el seu doctorat en història amb importants volums d'investigació sobre les diverses etapes de la vida de l'orde en la província de Catalunya i de la seva expansió missionera.

L'autor, que ja ha tractat en diversos moments diferents aspectes de la vida i

ministeri d'aquesta gran figura que, sobretot desde Roma, adquirí dimensions universals, en aquest llibre, que és com un homenatge de la vila que el va veure néixer, Sant Andreu de Llavaneres, ha pogut oferir una síntesi de tot això: una obra que pot introduir gratament en el tema, també amb l'ajuda de moltes fotos documentals, els que s'hi interessin per primera vegada, i en el qual poden després anar aprofundint.

L'estudi dels anys de la joventut pot ajudar a fer un retrat de la vida religiosa aquí i a Amèrica Llatina, al ritme dels avatars de l'existència d'un xicot de família de pocs recursos, que aconsegueix els seus objectius, en l'estudi i en la vida religiosa, en temps de dificultats i de persecucions que porten el personatge d'aquesta història a esmerçar-se generosament en el seu afany de ser religiós i que mostra la gran vitalitat, espiritual i cultural en aquells temps, d'ordes i congregacions com el seu. I segurament les necessitats de diversa mena que el va portar per diversos països, mediterranis i americans, el van formar adequadament, tant en el terreny intel·lectual com en l'ascètic, per a les funcions de servei a l'Església que seria cridat a acomplir. Així va poder merèixer la confiança dels Pontífexs romans Lleó XIII i Pius X, i va poder intervenir tan decisivament en la reacció davant del modernisme teològic, en la redacció de l'Encíclica *Pascendi*, i en l'elaboració del Codi de Dret Canònic que es va promulgar l'any 1917 i que ha estat en vigor fins el 1983, i en l'atenció als temes pastorals relacionats amb l'Amèrica Llatina. Més d'un coneixedor del seu treball d'assessorament en la Cúria romana, i singularment de Sant Pius X, del qual va ser també confessor, pensarà que

el monument que la seva vila nativa de Sant Andreu de Llavaneres li aixecà oportunament, podria ser en realitat de tot aquest país seu d'origen, al qual fou sempre fidel i sobre el qual tan bé va informar sempre adequadament a la Cúria vaticana, amb sinceritat i lleialtat, davant les decisions que afectaven l'atenció espiritual de les diòcesis catalanes. Això es va manifestar, per exemple, en la seva ajuda perquè aquestes no es desmembressin, o perquè el Papa Pius X tingués de Josep Torras i Bages la imatge del bisbe ideal. S'entén, per altra banda, que augmentés la seva credibilitat a Roma aquell conjunt de qualitats que no sempre es donen, entre les quals la seva formació teològica, tan segura, i la seva exemplaritat com a home d'Església i de cultura, i com a religiós. Tant de bo que sempre hi hagi a Roma persones procedents de totes les nacionalitats, també de la nostra, que hi facin conèixer la personalitat d'aquestes, i que, des d'unes característiques particulars, hi ajudin a configurar la universalitat de l'Església. I cal, per a això, no solament que se'ls hi inviti des d'allà, sinó que la gent de la perifèria s'adonin de la importància de formar-se a Roma, i de servir l'Església romana, encara que això suposi de vegades un gran sacrifici.

Els qui coneixen de prop l'autor, no podran deixar de comparar molts aspectes del seu tarannà i de la seva feina amb els del seu confrare caputxí, i per això no els estranyarà que allò que diu, de paraula o per escrit, estigui tan emparentat amb el que ell féu.

Ferran Blasi Birbe